

<p>Logotyp</p> 	<p>Nazwa instytucji</p> <p style="text-align: center;">Muzeum Ustrońskie</p>	
<p>Tytuł jednostki / publikacji / fotografii Uchwała w sprawie zadań instancji i organizacji partyjnych w rozwiązywaniu węzłowych problemów społeczno – gospodarczego rozwoju kraju, „Życie Warszawy”, 30 – 31 października 1982 r., nr 246(12151), s. 2.</p>		
<p>Ilość stron oryginału 1</p>	<p>Ilość skanów 1</p>	<p>Liczba plików publikacji 5</p>
<p>Autor Komitet Centralny PZPR</p>	<p>Wydawnictwo / zakład fotograficzny Robotnicza Spółdzielnia</p>	<p>Skan okładki</p>
<p>Miejsce wydania Warszawa</p>	<p>Rok wydania / Data powstania 1982</p>	
<p>Sygnatura ---</p>	<p>Rodzaj zasobu (np. zdjęcie, czasopismo itp.) artykuł</p>	
<p>Wymiary (wys x szer) 19,4 x 30,4 cm</p>	<p>Stan zachowania ---</p>	<p>Charakterystyka skanowanego obiektu Uchwała Komitetu Centralnego PZPR z 28.10.1982 r. wymieniająca zadania, jakie stoją przed Partią w dobie kryzysu społeczno – gospodarczego kraju oraz przy wprowadzaniu reformy gospodarczej w życie.</p>
<p>Hasła przedmiotowe (okres historyczny, postacie, miejsce) XX wiek, Polska Rzeczpospolita Ludowa, Jan Szczepański,</p>		
<p>Hasła tematyczne (np. miasto, przemysł, kuźnia, letnicy itp.) polityka, społeczeństwo, Polska Zjednoczona Partia Robotnicza, „Życie Warszawy”, stan wojenny 1981 – 1983, gospodarka, problemy gospodarcze, strajki, Rada Społeczno – Gospodarcza przy Sejmie PRL, Sejm PRL, budownictwo mieszkaniowe, przemysł, rolnictwo,</p>		
<p>Prawa autorskie ---</p>		

Uchwała w sprawie zadań instancji i organizacji partyjnych w rozwiązywaniu węzłowych problemów społeczno-gospodarczego rozwoju kraju

(W) Komitet Centralny PZPR stwierdza, że pomimo trudnej sytuacji społeczno-gospodarczej oraz niesprzyjających warunków zewnętrznych następuje postęp w przezwyciężaniu kryzysu i wdrażaniu reformy gospodarczej.

Komitet Centralny aprobuje referat Biura Politycznego — partia wobec węzłowych problemów rozwoju społeczno-gospodarczego kraju w latach 1983—1985.

1. Na podstawie opinii komisji problemowych KC, komitetów wojewódzkich, przeprowadzonej dyskusji i konsultacji w organizacjach partyjnych wielu zakładów pracy, organizacjach społeczno-zawodowych i młodzieżowych Komitet Centralny za główne cele polityki społecznej uznaje:

a) Wyżywienie narodu, tworzenie warunków dla trwałego rozwiązania problemów żywnościowych w Polsce. W polityce inwestycyjnej oraz dostawach środków produkcji dla rolnictwa konieczna jest koncentracja na tych kierunkach, które sprzyjać będą intensyfikacji produkcji, tj. na środkach ochrony roślin, nawozach sztucznych, melioracji i zaopatrzeniu wsi w wodę oraz przechowalnictwie i przetwórstwie.

b) Zaopatrzenie ludności w niezbędne dla codziennego życia towary przemysłowe, przywracanie równowagi rynkowej. Odbudowa rynku i odejście od reglamentacji ma kluczowe znaczenie dla przywrócenia motywacji do pracy. Wzrost produkcji na rynek leży w znacznym stopniu w rękach załóg. Na rzecz jej podnoszenia partia rozwijać powinna aktywną pracę polityczną w przedsiębiorstwach i spółdzielniach.

Zasady reformy gospodarczej i rachunku ekonomicznego wymagają, by ceny spełniały aktywną rolę, odzwierciedlając zmiany w kosztach produkcji i sytuacji rynkowej. Jednocześnie w polityce cenowej państwa musi być uwzględniany wpływ cen na kształtowanie się sytuacji materialnej ludności. W 1983 r. należy ograniczyć do minimum niezbędne podwyżki cen urzędowych, zwłaszcza podstawowych artykułów żywnościowych.

Konieczne jest skuteczniejsze przeciwdziałanie zjawiskom zawyżania cen, wzmocnienie kontroli, odbieranie uprawnień do ustalania cen tym jednostkom gospodarczym, które uprawniają tych nadużywają. Konieczna jest aktywizacja pracy zakładowych zespołów do spraw analiz kosztów i cen. Organizacje partyjne tworzyć powinny sprzyjający klimat polityczny dla ich pracy.

c) Zahamowanie pogarszania się sytuacji mieszkaniowej i stwarzanie przesłanek dla jej stopniowej poprawy. Władze terenowe, spółdzielczość mieszkaniowa, organizacje społeczne oraz przedsiębiorstwa budowlane powinny przyspieszyć działania na rzecz zapewnienia terenów dla budownictwa wielorodzinnego i indywidualnego, rozwoju infrastruktury technicznej, zwiększenia produkcji deficytowych materiałów, odrabiania dotkliwych zaległości w

budownictwie towarzyszącym. Państwo tworzyć będzie warunki sprzyjające szerokiemu podejmowaniu inicjatyw społecznych, które zmierzają do rozwoju budownictwa mieszkaniowego, zwłaszcza w oparciu o wkład finansowy i pracę własną ludności.

d) Poprawę opieki zdrowotnej, zaspokajanie zapotrzebowania na leki, konsekwentną realizację programu budowy szpitali, przychodni i ośrodków zdrowia.

e) W polityce płac i dochodów powinny być przestrzegane socjalistyczne zasady wynagradzania, a także zapewniona ochrona socjalna grupom ludności znajdującym się w najtrudniejszej sytuacji materialnej. W zaspokajaniu potrzeb socjalnych i kulturalnych załogi wzrasta rola przedsiębiorstw. Na bazie samodzielnie wypracowywanych i dzielonych funduszy, rozeznania warunków bytu pracowników i ich rodzin, sporządzane być powinny w przedsiębiorstwach zakładowe programy działalności socjalnej jako integralna część planów społeczno-gospodarczych.

Ważne społecznie znaczenie ma konsekwentna realizacja rządowego programu przeciwdziałania zjawiskom żerowania i zbijania fortun na kryzysie, wszystkiemu, co narusza zasady socjalistycznej sprawiedliwości. Należy pilnie wprowadzić taki system podatkowy i kontroli dochodów, który nie będzie dopuszczał do uzyskiwania nadmiernych dochodów nie popartych rzeczywistym wkładem pracy. Działania państwa wymierzone w przestępczość gospodarczą i podatkową, spekulację oraz inne formy szkodnictwa społecznego, wymagają czynnego poparcia organizacji i komitetów partyjnych, załóg zakładów pracy i całego społeczeństwa.

Komitet Centralny stwierdza, że klasowy charakter polityki społecznej państwa socjalistycznego, musi znajdować wyraz w szczególnej trosce o interesy klasy robotniczej.

2. Osiągnięcie poprawy warunków życia społeczeństwa i przyspieszenie wyjścia z kryzysu zależy od zwiększenia rozmiarów produkcji. Wymaga to podniesienia wydajności pracy oraz lepszego wykorzystania zdolności produkcyjnych, surowców i materiałów. Zadania w tej mierze określiła uchwała VIII Plenum KC.

Dla zwiększenia produkcji pożądanym jest przywracanie pracy na II i III zmianie oraz jej podejmowanie w wolne soboty. Przy podejmowaniu decyzji w tej sprawie należy się kierować następującymi zasadami:

- Musi być przede wszystkim w pełni wykorzystany obecnie obowiązujący czas pracy;
- Praca w wolne soboty powinna mieć miejsce tylko w tych zakładach, które posiadają dostateczne zaopatrzenie surowcowo-materiałowe;
- Decyzje o pracy w wolne soboty powinny być podejmowane samodzielnie w przedsiębiorstwach;
- W zakładach pracy należy stworzyć odpowiednie atrakcyjne warunki wynagradzania za pracę w wolne soboty.

Komitet Centralny wyraża uznanie i podziękowanie dla tych załóg, które podejmując pracę w wolne soboty przyczyniają się do szybszego wychodzenia z kryzysu i poprawy poziomu życia społeczeństwa.

3. Przezwyciężanie kryzysu i rozwój gospodarki w latach 80-tych wymaga zdecydowanej poprawy efektywności gospodarowania oraz zmian strukturalnych, zmierzających do lepszego zaspokajania potrzeb gospodarki żywnościowej, mieszkalniczej, rynku wewnętrznego i eksportu.

Prawidłowy rozwój gospodarki nie jest możliwy bez wzmocnienia jej słabych ogniw, zwłaszcza takich, jak transport i energetyka. Wymagają one niezbędnych nakładów. W tej sytuacji osiągnięcie ustalonych w uchwale IX Zjazdu proporcji nakładów na określenie dziedziny gospodarki narodowej będzie możliwe w dłuższym horyzoncie czasu.

Warunkiem skutecznego wychodzenia z kryzysu jest zapewnienie sprawnego funkcjonowania transportu. Konieczne jest lepsze wykorzystanie potencjału transportowego. Podwyższenie sprawności laboru oraz racjonalizacja przewozów. Służby temu powinny niezbędne nakłady inwestycyjne oraz zmiany w systemie ekonomiczno-finansowym i organizacyjnym transportu.

4. Kluczowe znaczenie dla tempa wychodzenia z kryzysu oraz dalszego rozwoju gospodarczego Polski posiada współpraca gospodarcza i naukowo-techniczna ze Związkiem Radzieckim i innymi krajami socjalistycznymi. Jej zacieśnianie w ramach RWPG i wzbogacanie o nowe formy stanowić powinno jedną z podstawowych wytycznych dla polityki gospodarczej, znajdując wyraz zarówno w planie narodowym, jak i w planach przedsiębiorstw.

Potrzebne jest bardziej aktywne wykorzystywanie szerokiej możliwości współpracy gospodarczej i wymiany handlowej z krajami rozwijającymi się.

Dalszy rozwój stosunków gospodarczych z rozwiniętymi krajami kapitalistycznymi uwarunkowany jest zaniechaniem stosowanych wobec Polski restrykcji i dyskryminacji oraz dogodnym dla obu stron długofalowym rozwiązaniem problemów płatniczych.

5. Komitet Centralny zwraca się do ludzi nauki i techniki, kadry inżyniersko-technicznej i ekonomicznej, do ich organizacji społeczno-zawodowych o lepsze wykorzystanie możliwości krajowego potencjału naukowo-badawczego i technicznego dla skutecznego rozwiązywania problemów społeczno-gospodarczych kraju. Należy wykorzystywać w tym celu również bogaty dorobek XX Kongresu Techników Polskich.

Ważną rolę w przyspieszaniu postępu techniczno-organizacyjnego ma do odegrania ruch racjonalizacji i wynalazczości. Trzeba odbudować rangę tego ruchu, nadać mu nowe impulsy oraz wesprzeć skutecznymi rozwiązaniami prawno-organizacyjnymi, systemem zachęt moral-

nych i materialnych. Dorobek racjonalizatorów i wynalazców musi być zarazem lepiej spożytkowany.

6. Realizacji celów polityki gospodarczej lepiej służyć powinien zreformowany system kierowania gospodarką narodową, jego mechanizmy ekonomiczne, rozwiązania organizacyjne oraz regulacje prawne. Dotychczasowe doświadczenia funkcjonowania reformy gospodarczej wskazują na potrzebę modyfikacji niektórych szczegółowych jej rozwiązań. Podjęte nad nimi prace powinny zostać pilnie zakończone, a wprowadzone zmiany przekazane z odpowiednim wyprzedzeniem przedsiębiorstwom, tak aby mogły być uwzględnione w ich działaniach już z początkiem 1983 roku.

Podstawowym warunkiem prawidłowego funkcjonowania mechanizmów reformy gospodarczej jest wprowadzenie zrozumiałych dla wszystkich pracowników zakładowych systemów motywacyjnych, które skutecznie pobudzać będą wzrost wydajności pracy, obniżkę kosztów, oszczędność paliw, energii i materiałów. Organizacje partyjne, samorządy pracownicze współdziałając ze związkami zawodowymi, dbać będą o przestrzeganie socjalistycznej zasady wynagradzania według wyników pracy oraz o sprawiedliwą ocenę pracowników.

Powodzenie reformy w zasadniczej mierze zależy od zaangażowania kadry kierowniczej, dozoru. Wobec tej kadry trzeba podnosić wymagania ale też chronić jej pozycję i wzmacniać autorytet. Konieczne jest podniesienie rangi mistrzów i brygadzystów w zakładach pracy, określenie ich uprawnień i obowiązków, drogi awansu zawodowego i społecznego, właściwych dla funkcji zasad wynagradzania.

7. Podstawowym instrumentem kierowania gospodarką jest planowanie centralne. Trzeba zapewnić wysoką jego skuteczność. Sprzyjać temu może stosowanie zasady planowania krokowego.

W toku prac nad planami przedsiębiorstw należy dążyć do tego, aby w największym stopniu uwzględniały one założenia planu centralnego. Organizacje partyjne powinny inspirować samorządy pracownicze i dyrekcje przedsiębiorstw do opracowywania i przyjmowania ambitnych, a zarazem opartych o realne przesłanki planów społeczno-gospodarczych, które zakładać będą wyzwalanie wewnętrznych rezerw produkcyjnych i efektywnościowych.

Komitet Centralny zobowiązuje organizacje i instancje partyjne do opracowania harmonogramów realizacji zadań wynikających z uchwały X plenum KC. Wydziały KC, wspólnie z odpowiednimi resortami, rozpatrzą wnioski zgłoszone w dyskusji plenarnej i w zespołach problemowych oraz zgodnie z instrukcją uchwaloną na IX plenum KC przedłożą informację o ich realizacji.

KOMITET CENTRALNY PZPR

Warszawa, 28.10.1982 r.